

Skrapits Lajos
 Miért? Kinek?

Miért írsz?
 Hogy késő ne legyen!
 Kétekedsz, üvöltesz:
 nincs már idő a hallgatásra!
 Szántás nélkül
 nem lesz termés,
 gond nélkül gyümölcs
 sem terem!
 Vetés nélkül
 nincs aratás....
 Ha nem adsz,
 fiad mit örököl?
 A bölcsességet
 tán feledtük?
 Közös kötelességünk
 hanyagoltuk?

Írsz, kinek?
 Ki érti szavam!
 A pusztába kiáltasz,
 visszhang nélkül!
 Írj magadnak,
 lelked vigaszára,
 testvérnek, nővérnek
 hogy ne panaszoljanak.
 Írd meg, hogy
 egyszer mi is voltunk...
 Építettünk,
 nemcsak ettünk-ittunk!
 Falakat emeltünk,
 házakat, iskolákat, templomokat,
 emlékműveket,
 márványost, temetőit...

Menj és véd
 a kőkeresztekre:
 a tűzhelyeknél
 már nem őrzik a lángot!
 Kicsiny népem
 szétszakítva, magányba
 taszítva
 a feledés szélén.

Számuk egyre kevesebb:
 tíz... kilenc... nyolc...
 mint az utolsó...
 legalább magam tudnám, ki vagyok!

Horváth Tímea Anna fordítása

Takácsné Gubrinszki Katalin

Cseppecskét dajkál
 sarkantyúka levele.
 Ragyog a gyémánt.

★

Én háttal álltam
 a napraforgónak: nap
 csókolja arcunk.

★

Mit a szél susog,
 ég kékjére jegyzi fel
 azt a jegenye.

★

Ébren öröködnék
 városok fénye alatt
 az éjjeli fák.

A csupasz fa a
 kerek, sárga szőnyegen
 retteg a széltől.

★

Komor estén a
 felüljáróról perog
 a rőt zsarátnok.

★

A bumerángot
 eldobod. Nem tér vissza.
 Biztos vacak volt.

★

Várjuk folyton a
 fájó percek elmúltát:
 s életünk elfogy.